

nico dolžniku v akceptiranje, in če jo on akceptira, izplača zavod upniku celo vrednost, odbivši samo obresti.

To je gotovo jako praktično in bo brez dvoma trgovcem in obrtnikom v veliko korist. Tako jim bodo vsaj prihranjene tiste večne denarne stiske in tiste velike sitnosti in zamere z dolžniki, odvezeta pa jim bo tudi skrb, kje dobiti denar za nadaljevanje obrtovanja, katera skrb jih je zdaj velikokrat morila, zakaj to je dognana istina, da ljudje trgovcu in obrtniku nikdar radi ne plačajo njegovih tirjačev.

Ta slaba razvada se je tudi v Ljubljani zelo udomačila in zato bi bilo ljubljanskim trgovcem in obrtnikom samo na korist, če bi se kak ljubljanski denarni zavod uredil tudi tako, da bi na knjižne tirjatve trgovcev in obrtnikov dajal denar.

Štedljivo gospodarstvo in zabave ter prijetnosti življenja.

Nekateri ljudje smatrajo popivanje po gostilnah za največjo srečo in največjo zabavo, katero jim more ponujati življenje. Mislijo, da so v raju, ako se nasekajo čez mero raznih pijač, tako da se svet slednjič začne polagoma vrteti krog njih, in da jim vinski in drugi duhovi vzbude meglo pred očmi.

Nehote se človek tu domisli neke vrste blaznih ljudij v jutrovih deželah; uživalcev hašisa. Ti ljudje uživajo namreč nekako posebno drevesno smolo, hašiš imenovano, katera na človeške živce vpliva tako močno, da človek takoj po zavžitju koščeka hašiša zapade v večurno poluspanje, in da se mu zdi, kakor da bi bil v pravih nebesih, ker se njegovim očem odpira na vseh straneh sama rajska lepota. Pravijo, da človek, ki se hašišu privadi, te navade pri najboljši volji ne more opustiti nikdar več, da ga pa ta skrajno razburljiva in škodljiva zabava že čez leto dni duševno in telesno popolnoma uniči, tako da nazadnje gotovo zblazni ali prezgodaj konča svoje bedno življenje.

Kako podobno ravnajo oni, ki v vinskem ali še huje žganjičnem omamljenju iščejo prave zabave. Propad duševnih ali telesnih sil in potrata premoženja ali pa še celo dolgovi so neizogibno zlo take strastno ljubljene zabave popivajočih veseljakov. Vsak razumen človek pač izprevidi, da se take zabave in take domnevne prijetnosti življenja nikakor in nikdar ne morejo strinjati z načeli štedljivega gospodarstva.

„To je pa krivica“, ugovarjajo burno mnogoteri nasprotniki. „Kdor si je svoj denar s trudem pridobil, sme si privoščiti tudi potrebno razvedrilo in zabavo“.

In res je! Človek ne živi, da bi le delal in se trudil, ampak potrebuje in zasluži tudi potrebnega razvedrila, ki okrepi in ponovi njegove telesne in duševne moči ter ga usposobi za uspešno nadaljno delo. Vsak razumen človek mora to priznati, in tudi mi, ki spodbujamo k razumni štedljivosti, storimo to, ne da bi s

tem odrekli opravičenost in nujno potrebo zabav in razvedril. Ne, ampak pokazati hočemo v sledečem na zgledih iz vsakdanjega življenja, da si tudi štedljiv človek lahko privošči potrebno primerno zabavo. In še veliko več, skušnja kaže, da si razumno štedeči ljudje baš s štedljivostjo zajamčijo trajno prijetno življenje.

Obleko madežev, kako očistiti?

Kako sitno in neljubo je, da se primeri, kaj umazanega spraviti na nežno in drago obleko. Marsikaj človek preišlja, li bi madež, zlasti od mastnih reči, izrezal in spet zašil, ali bi vso obleko s pranjem tako dolgo — mučil, ali kaj bi? Ne eno, ali drugo ni na pravem potu. Morda v takem slučaju ustrezem marsikom z naslednjimi vrsticami.

Ako se ti je primerilo, da si spravil madež od maščobe, (drugi se itak lahko izkrtačijo ali izperejo) na obleko, posluži se sledečega pomočka, ga odpraviti. Skuhaj prav močno in v gosto nekaj zrn divjega kostanja. Da se lažje prekuba, treba ga je prej zrezati. S takšno tekočino potem madež lepo operi, navrh pa kmalu z močnim in dobro razgretim gladilnikom pogladi. Zadnje delaj tako dolgo, da se obleka od tega posuši. Seveda paziti je treba, da se ona zraven ne osmodi, kar bi napravilo nov madež, kateremu bi ne vedeli pomočka.

Pohorski.

Poslov ni.

Čedalje močnejše se oglašajo kmetovalci s tožbo, da primanjkuje poslov. Ni jih dobiti in morda pride celo čas, ko se poreče: Srečen tisti kmetovalec, ki nima več sveta, kakor ga zamore s svojo rodbino obdelati.

Ta tožba kaže, da preti kmetijstvu tudi od te strani nevarnost, in zato je čas, da bi se začelo resno razmotrivati vprašanje. Kako je pomanjkanju poslov v okom priti?

Veliki posestniki, lastniki takoimenovanih latifundij zavzamejo glede tega vprašanja skrajno egoistično stališče. Ti pohlepneži pravijo: Poselski red naj se poostri, svobodna selitev naj se omeji tako, da bodo ljudje prikovanani na svoj rojstni kraj, in zniža naj se ljudska omika, da bodo ljudje še bolj nevedni in si mogli še manj pomagati, ko sedaj.

To so nasveti, s katerimi se mi ne bomo nikdar sprijaznili, nasveti, ki kažejo kako si veliki grajščaki žele, da bi se obnovil čas tlake.

Naša sodba je, da je zoper pomanjkanje poslov le malo resničnih odpomočkov, ali nekaj jih je vender.

Mej temi pripomočki zavzema prvo mesto, zdrava zadružna organizacija. To kar se pri nas v tem oziru